

## [Fr. Dalgaard.]

lov, hænger det jo sammen med det nye Grundlovsforslag. Siden 1849 har man jo haft Kravet om en særlig Ministeransvarlighedslov staaende i Grundloven, og det er ikke ændret i det Grundlovsforslag, der foreligger til Behandling i Øjeblikket. Som Følge deraf er Forslaget til en Ministeransvarlighedslov nu fremsat, og bortset fra, at nogen særlig fremherskende Trang til en saadan Lov ikke er til Stede, maa man alligevel hilse med Tilfredshed, at den gamle Løfteparagraf nu opfyldes.

Jeg vil tro, at der paa Forhaand er Enighed om Hovedtrækkene i Forslaget. Det følger jo i alt væsentligt de samme Linier, som laa til Grund for Folketingets Affattelse af Forslaget i 1910 og tidligere, og den Opfattelse, der dengang raadede her i Folketinget med Hensyn til disse Spørgsmaal, tror jeg i det hele taget er raadende nu overalt i Rigsdagens Partier. Naturligvis spiller de ændrede Forhold ind, baade, som jeg før nævnte, den nye, snart gamle Grundlov af 1915, den nye Straffelov og det Grundlovsforslag, der i Øjeblikket foreligger til Behandling. Alt dette har fundet Udtryk i det foreliggende Lovforslag. Forslaget er desuden forenklet en Del, og den sproglige Affattelse er ogsaa efter min Mening stærkt forbedret — det gamle Lovforslag var paa sine Punkter ret knudret.

Lovforslagets første 6 Paragraffer om de almindelige Ansvarlighedsbetingelser er i Hovedtrækkene saa nogenlunde enslydende med det gamle Lovforslag. Naar der paa et Par Punkter er foretaget en Begrænsning af Ministeransvarligheden i Forhold til Forslaget af 1910, er det efter min Mening rigtigt. Det er saaledes sket i § 1, hvor det ikke som tidligere foreslaas, at en Minister kan ifalde Ansvar for Handlinger, foretaget efter en Lov, som senere kendes grundlovsstridig, men som i øvrigt er vedtaget og stadfæstet paa behørig Maade. Det vil sikkert ogsaa føles som det rette, at en Minister kun bliver ansvarlig for Beslutninger i Statsraad og Ministerraad, hvilket jo er noget andet end Ministermøder, naar han ved Forslag, Stemme eller Raad har medvirket til Beslutningen, men ikke, som der stod i det gamle Lovforslag, naar han har undladt at gøre Indsigelse. Om Ministres Ansvar for deres underordnede Beslutninger, saaledes som det formuleres i §§ 5 og 6, vil der næppe være Uenighed. De gamle Stridsparagraffer, det gamle Forslags §§ 7 og 8, findes nu i Lovforslagets § 7 a og b, og det er det daværende Folketings Synspunkter, der anlægges, kort udtrykt det, at Ministerens Ansvar for Skatte-

opkrævning uden Finanslov og ubevilgede Udgifters Afholdelse eller for Udstedelsen af foreløbige Love, bortset naturligvis fra, at Loven skal være udstedt paa et Tidspunkt, da Rigsdagen ikke er samlet, og ikke være grundlovsstridig, er betinget af om Ministeren, dengang han handlede, kunde regne med at faa de bevilgende og lovgivende Faktoreres Godkendelse.

Ministerens Adgang til at erkyndige sig om, hvorvidt en saadan Godkendelse kan ventes at ville foreligge, vil for Udgifters Afholdelse nu blive udvidet, i hvert Fald formelt, ved det foreliggende Grundlovsforslag, nemlig ved de Bestemmelser, der taler om at søge Tilslutning hos Finansudvalget. Begrænsningen i en Ministers Ansvar med Hensyn til en ubevilget Udgifts Afholdelse, nemlig den, at den har været nødvendig til Statsstyrelsens forsvarlige Førelse, vil føles som rimelig og ligeledes Begrænsningen med Hensyn til Ansvar for en foreløbig Lovs Udstedelse, nemlig at den ikke skønnes at have bevirket en Krænkelse af Statens eller andres Interesser.

Bestemmelserne i § 7 c om Afgrænsningen mellem Regeringsforskrifter og de Omraader, der henhører under Lovgivningsmagten og Domsmagten paa den anden Side, er lidt snævrere end efter Forslaget af 1910, og det samme er Tilfældet med § 9, der omhandler Misbrug af Ministerstillinger. De nye Formuleringer er efter min Mening hensigtsmæssige. Hvad Straffebestemmelserne angaar, skal jeg kun tale om Straffens Forældelse og skal bemærke, at en Forældelsestid som den foreslaaede paa 2 Aar for Forseelser sikkert vil findes passende, naar det, som det foreslaas, paases, at der er to Rigsdage til at tage Stilling til et Tvistspørgsmaal. At grove Embedsforbrydelser ikke forældes, er kun naturligt, og ligeledes er det sikkert en naturlig Begrænsning, der er foretaget i § 11 med Hensyn til det Erstatningsansvar, en Minister kan ifalde.

Efter min Mening er Lovforslaget, uden at det har mistet det Præg, som Forslaget fra 1910 havde, undergaaet de Forandringer, som Tid og Udvikling har maattet kræve, og jeg skal paa mit Partis Vegne anbefale det til Vedtagelse.

**Krag:** Det er ikke ualmindeligt, at man hører Beklagelser over, at Bemærkningerne til forelagte Lovforslag er meget lidt oplysende, nærmest intetsigende. Vi har nylig af en juridisk Professor i en Afhandling i Ugeskrift for Retsvæsen faaet